నేను దేవిని కాను

"చూసేవురా అబ్బాయ్!" శారదమ్మ పేపరు చూస్తోనే కొడుకుని కేక వేసింది. భోజనం ముందు కూర్చున్న శ్యామా, మంచం మీద నడుం వాల్చి విశ్రాంతి తీసుకోబోతున్న నారాయణా ముందు గదిలోకి వచ్చేశారు.

పేపరు కొడుక్కి అందించింది. రంగాపురంలో "శ్రీదేవి" జన్మదినోత్సవాలట. పదేళ్ళుగా తన అపార మహిమతో వేలాది భక్తుల కోరికలన్నీ సిద్ధింపచేస్తున్న "శ్రీదేవి" జన్మదిన సందేశం విని భక్తులంతా తమ తమ బాధలన్నీ నివృత్తి చేసుకుందుకు వీలుగా, 'శ్రీదేవి' జన్మదిన వేడుకలు మూడు రోజులపాటు అవిరామంగా జరుపుటకు "దేవీ నిలయం" కమిటీవారు నిర్ణయించారనీ, కనుక భక్తులంతా ఈ అవకాశాన్ని సద్వినియోగం చేసుకోవాలనీ పేపర్లో వార్త. "మహిషాసుర మర్దని" అయిన దేవీ విగ్రహం ముందు, మోకరిల్లి కూర్చున్న "శ్రీదేవి" అమ్మవారి ఫొటో కూడా వేశారు. ఆమెవల్ల ఎవరెవరు ఏ యే ప్రయోజనాలు పొందారో, ఎందరెందరు వున్నత పదవులు పొందారో వాళ్ళ వాళ్ళ అనుభవాలు వాళ్ళ ఫోటోలతోసహా రెండు పేజీల నిండా వేసారు.

నారాయణ ఆశ్చర్యపోయేడు. తను ఇంచుమించు పాతికేళ్ళు వచ్చేదాకా రంగాపురంలోనే వున్నాడు. అప్పుడు ఇంత మహిమ కల "దేవి" ఎవరూ ఆ వూళ్ళో వుండేవారు కాదు. అయిదారు వందల ఇళ్ళు, ఏడెనిమిది వేల జనాభా వున్న రంగాపురంలో రెండు రామభజన మందిరాలు తప్ప, పెద్ద శిల్పాలున్న కోవెల కూడా లేదు. ఆ రోజుల్లో ఈ దేవే అక్కడ వుండి వుంటే "శారదమ్మ" అంతు దొరకని జబ్బుకోసం, వున్న చిన్న తాటాకుల ఇల్లూ, అర ఎకరం మెట్టపొలం అమ్ముకుని, రాయవెల్లూరుకు పోవలసి వచ్చేది కాదు. తన కోసమే బ్రతికే కన్న తల్లి శారదమ్మను బ్రతికించుకోవటం కోసం ఎన్ని వూళ్ళో తిరిగాడు. విశాఖపట్నం, కాకినాడ, గుంటూరు మొదలయిన అన్ని ప్రధాన నగరాల్లోని జనరల్ హాస్పటళ్ళలోనూ రెండేసి నెల్లు వుండి వచ్చింది. ఇంక ఆఖరు ప్రయత్నంగా రాయవెల్లూరు ప్రయాణం పెట్టాడు నారాయణ.

"ఒరే అబ్బాయ్! నా జబ్బు తగ్గేది కాదురా! ఎందుకురా పోయే ప్రాణం కోసం, వున్న కాస్త మడిచెక్కా, జానెడు కొంపా అమ్ముకుపోవటం" అంటూ ఏడ్చింది శారదమ్మ. శారదమ్మ పుట్టి పెరి

 ఐ. వి. యస్. అచ్యుతవల్లి

గిన వూరూ, అత్తవారి వూరూ అదే! ఆమె పొరుగూరు కూడా ఎప్పుడూ దేనికీ వెళ్ళాల్సిన అవసరం వుండేది కాదు. పదహారేళ్ళకే వితంతువు అయినా, భర్త చిహ్నంగా నారాయణని పెంచుకుంటూ ఆ చిన్న తాటాకు ఇంట్లో క్లుప్తంగా మర్యాదగా జీవనం సాగించేది.

నారాయణ బి. ఎ. వరకు చదివి టైపూ షార్టుహేండూ ప్యాసయినాడు. ఉద్యోగ ప్రయత్నాలు చేస్తూవుండగానే శారదమ్మకి అంతులేని జబ్బు పట్టుకుంది. పుట్టి మెట్టిన వూరు వదిలి ఎన్ని వూళ్ళు తిరిగినా ఆమె జబ్బు తగ్గు మొహం పట్ట లేదు.

"అమ్మా! పుట్టినవాళ్ళు ఎప్పటికయినా పోవటం ఖాయం. అవకాశం వుండీ, డబ్బు మీద లుబ్ధత్వంతో నీకు సరయిన చికిత్స చేయించలేకపోతే, ఆ గుండె కోత నేను జీవితాంతం భరించలేను. ఇల్లూ పొలం జీవించటం కోసమే కదా! ఆ జీవితం లేకపోయేక, అవి ఎవళ్ళని ఉద్ధరిస్తాయి?" అన్నాడు నారాయణ.

తన కోసం తన ఆరోగ్యం కోసం. ఆఖరు పైసాకూడా ఖర్చు పెట్టటం కోసం ఏమాత్రం వెనుకంజ వేయని కొడుకుని చూసి తన జన్మ సార్థకమైందని తృప్తి పడింది శారదమ్మ. "వెళ్ళిపోతున్నావా, నారాయణా?" అంటూ వచ్చింది పద్నాలుగేళ్ళ సావిత్రి.

"ఇల్లూ వాకిలీ అమ్ముకుపోతున్నాం తల్లీ!" అంటూ బేలగా ఏడ్చింది ఆ పసిపిల్ల ముందు. శారదమ్మ ప్రౌఢత్వం కరిగి కరిగిపోయింది. అనారోగ్యంవల శారదమ్మ బేలమనసుదయింది.

"నీకు నయమయితే, నారాయణ ఉద్యోగంచేసి బోలెడు పొలం కొంటాడు. పెద్ద ఇల్లు కట్టిస్తాడు. కదూ నారాయణా! దిగులు పడబోకు శారదమ్మా!" అంది సావిత్రి పెద్ద ఆరిందాలా. సావిత్రి బ్రాహ్మల పిల్ల. శారదమ్మ కాపు పడుచు! సావిత్రి తండ్రి దీక్షితులు. చుట్టుపక్కల వూళ్ళన్నీ తిరిగి తిథి వార నక్షత్రాలు చెప్పి ఆయవారం తెచ్చేవాడు. సావిత్రికి ఇద్దరన్నలూ, ఇద్దరు చెల్లెళ్ళూ వుండేవారు. సావిత్రి వాళ్ళు వూరి బయట ఏటి వొడ్డున వున్న పెద్ద తోటలో చిన్న పాక వేసుకొని వుండేవాళ్ళు. ఆ తోట పొరుగూరులో వుండే ఒక పెద్ద ధనవంతుడిది. తోటకు కాపలాగా వుంటారని, ఈ పేదవాళ్ళకి ఉచితంగా పాక వేసుకుందుకు జాగా ఇచ్చారు. సావిత్రి పచ్చగా పొడుగ్గా, పచ్చి తాటాకు బొమ్మలాగుండేది. శారదమ్మ ఒక గేదెని మేపుతూండేది. సావిత్రి అప్పుడప్పుడు వచ్చి శారదమ్మ నడిగి మజ్జిగ తీసికెళుతూ వుండేది.

"అమ్మా! నేను సావిత్రిని పెళ్ళి చేసుకోనా?" అన్నాడు ఒకసారి నారాయణ. ముతక చీర కట్టుకున్న సావిత్రిని చూస్తే నారాయణకి దిగులుగా వుండేది. పొడుగాటి జుట్టు ఆ పిల్లది. చెంపకు చారెడేసి కళ్ళు, గుండ్రని అగరు బొట్టూ కళ్ళ నిండా కాటుకతో కళకళలాడుతూ కన్పించేది.

"అమ్మో! తప్పు, వాళ్ళు బ్రాహ్మర్లు!" అంది శారదమ్మ.

"నేను నిన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటానంటే

మా అమ్మకు భయం. మీరు పెద్దకులం వాళ్ళట!" అన్నాడు నారాయణ సావిత్రితో.

"కూడు పెట్టి బ్రతికించలేని కుల గౌరవం ఎందుకు? నువ్వు చేసుకుంటా నంటే నా కిష్టమే!" అంది సావిత్రి. పద్నాలుగేళ్ళ సావిత్రి తన భావి జీవితాన్ని తన చేతుల్లో పెట్టటానికి సిద్ధపడితే ఇంకా జాలి వేసింది నారాయణకు. 'ఆకలి వయ సుకు మించిన పరిజ్ఞానం కలుగ చేస్తుంది కాబోలు! దేన్నయినా ధిక్కరించగలశక్తి ఆకలి జ్వాలనించే పుట్టుక వస్తుంది కాబోలు!' అనుకున్నాడు గ్రాడ్యుయేటు అయిన నారాయణ.

"నేనూ మీతో వచ్చేదా నారాయణా! శారదమ్మ హాస్పటల్లో వుంటే నేను కొంచెం వంటా వార్పూ చూస్తాను" అంది సావిత్రి.

"ఏమే అమ్మా! వెళ్తున్నది దూరా భారం! ఆడ సాయం వుంటే బాగుం డదూ!" అన్నాడు నారాయణ.

"సందేహం ఎందుకూ! మావాళ్ళేం అనుకోరు. ఒకళ్ళ భారం తగ్గినా తగ్గి నట్లే!" అంది సావిత్రి, శారదమ్మ సందే హించటం చూసి.

శారదమ్మ కళ్ళు నీళ్లొచ్చేయి. "ఏనాటి పాపమో రోగంతో తీసుకుంటూంది. అభం శుభం తెలీని పిల్లని తీసుకుపోయి తమ కులంలో కలుపుకుంటే ఇంక ఆ పాపానికి నిష్కృతి వుంటుందా!" భయపడసాగింది శారదమ్మ.

"వద్దు తల్లీ! వద్దు. అక్కడ నేనే మన్నా అయ్యానంటే, పసిపిల్లవు, చూడ లేవు" అంది జాలిగా. అయితే శారదమ్మ ఏమీ అవలేదు. డాక్టర్లే అద్భుతపడేలా కోలుకొంది. నారాయణ చిన్న చిన్న వుద్యోగాలు చేసి చేసి చివరికి నెలకు మూడు వందలు ఇచ్చే వుద్యోగంలో కుదురుకున్నాడు. తనలాగే వెనకా ముందూ ఎవరూ లేని శ్యామని పెళ్ళి చేసుకున్నాడు. శారదమ్మది తృప్త జీవనం కాదు. పసి తనంలో భర్తని పోగొట్టుకుంది. నారా యణ చదువయ్యేసరికి ఆరోగ్యం పోగొట్టుకుంది. ఇప్పుడు మనుమలని ఆడించాలనే కోరిక తీవ్రమయింది. పెళ్ళయి పధ్నాలుగేళ్ళు, పదహారేళ్ళు గడుస్తు న్నాయి. శ్యామకి పిల్లలు కలగలేదు. అదొక తీరని కొరతగా వృద్ధాప్యంలో మనుమల్ని ఆడించాలనే కోరిక శారదమ్మ గుండెల్లో సెలవేసి సలుపుతూ వుండేది. ఎన్నెన్నో మందులు, ఎన్నెన్నో వ్రతాలు, పూజలు, జపాలు చేసినా శ్యామని సంతాన వతిగా చేయలేకపోయింది. ఈ ప్రకటన చూసేసరికి శారదమ్మలో ఆశ చిగు రించింది.

"అరే! నాలుగు రోజులు సెలవు పెట్టు ఎళ్ళి వద్దాము. ఏమో ఏ పుట్టలో ఏ పాముంటుందో ఎవరు చూడొచ్చేరు?" అంది శారదమ్మ.

"అదే నాకూ అంతుపట్టటం లేదు. మనం ఆ వూరు వదిలి నిండా పదహారేళ్లు అయ్యుంటుందేమో. ఈ దేవి ఎవరంటావు?" అన్నాడు నారాయణ.

"ఎవరయితేనేం! ఆర్తులఆర్తితీర్చేది. వాళ్ళు ఎవరయితేనేం? ఎవరని నిర్ణయిం చేదిరా! అని ఆ మహానుభావుడు త్యాగ రాజే తికమకపడ్డాడు. మనమెంత?" అంది శారదమ్మ భక్తిగా.

"అంతా మీ చాదస్తం అత్తయ్యా! కూటి కోసం కోటి వేషాలు! ఈ దేవి కూడా అట్లాంటి బాపతే అయ్యుంటుంది" అంది శ్యామ.

"నీతో అదే వచ్చింది చిక్కు! మనసు పెట్టుకుని పూజలు చేయవు. చదువుకొన్న వాళ్ళు అంతా నీలానే వున్నారా?" అంది శారదమ్మ విసుగ్గా.

"నాకు నమ్మకం లేదనుకోండి. నా లాంటివాళ్ళకి నమ్మకం కలగాలంటే ఆ దేముడు ఏదో మహత్తు చూపించాలిగదా" అంది శ్యామ నవ్వుతూ.

"నీలాంటి వాళ్ళని ఆస్తికులని చేస్తే గాని దేముడికి గడవదా?" అన్నాడు నారాయణ.

"నా మాట విను శ్యామా! త్రికరణ శుద్ధిగా నమ్మితేనే ఏపూజచేసినా ఫలించేది. మనసు సహకరించకపోతే శారీరక రుగ్మ తలు తగ్గించలేమంటారు ప్రముఖవైద్యులు కూడా!" అంది శారదమ్మ.

శ్యామ మాట్లాడలేదు. శారదమ్మ

టెలివిజన్ కొనిచూడు!

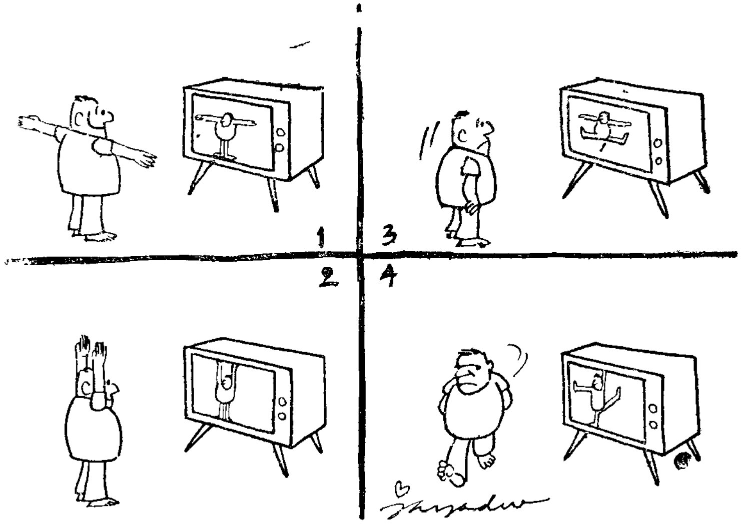

ఎంతో ఉత్సాహంగా ప్రయాణం ఏర్పాట్లల్లో మునిగిపోయింది.

"ముగ్గురం ఎందుకమ్మా! మూడు వందలుదారి ఖర్చులయిపోతాయి" అన్నాడు నారాయణ.

"మీరిద్దరూ ఎల్లానూ వెళ్ళాలి కదా! ఇంక నే నొక్కర్తినీ ఇక్కడెందుకని!"

"మేమిద్దరం మటుకు ఎందుకు?"

"అదేమిట్రా? దంపతు లిద్దరూ వెళ్ళి దర్శనం చేసుకోవద్దూ!"

"అది కాదే! నువ్వెళ్ళు. నీకు మన వూరు చూడాలని వుండటం సహజం" అన్నాడు నారాయణ.

"నేను వక్కర్తినీ ఎందుకురా! ఏమో పుట్టి పెరిగిన వూరు. 'నా' అన్నవాళ్లు లేకపోయినా ఈ 'దేవి' మహిమవల్ల పుణ్యక్షేత్రంగా మారింది. ఒకసారి చూసి వస్తే ఏం పోయింది?" అంది శారదమ్మ.

నారాయణకీ ముందు అనవసరం ఖర్చు. ఎందుకనిపించినా పదహారేళ్ళకి తన కుగ్రామంలో ఎన్ని మార్పులు వొచ్చాయో చూడాలనిపించింది. ముగ్గురూ వారం రోజులు అటుకేసి దగ్గర బంధువులందర్నీ చూసిరావొచ్చు ననుకుంటూ బయలుదేరారు.

* * *

రంగాపురం వూరంతా పచ్చని పందిళ్ళు వేశారు. ప్రతీ ఇల్లూ. చివరికి తాటాకు ఇల్లయినా తెల్లగా సున్నం కొట్టించి శుభ్రంగా వుంది. ప్రతీ ఇంటికీ మామిడి ఆకుల తోరణాలు కట్టారు. వూరిలోని ప్రతీవాళ్ళ ఇల్లూ వచ్చేపోయే బంధువులతో ఇరుకుగా గలగల్లాడుతూ వుంది. "దేవీ నిలయం" వూరి చివర తోటలోనే వుంది. చక్కని పాలరాతి మందిరం అది! చుట్టూ అందమయిన క్రోటన్స్‌తో, రంగురంగుల

పరబూసిన పూలతో వున్న చక్కని తోట ఎన్నో రకాల ఫలవృక్షాలు వున్న పెద్ద తోట. ఏటి వొడ్డున పొడుగూతా ఫర్లాంగు దూరం వ్యాపించి వుంది ఆ తోట. అక్కడక్కడా పొడవయిన టేకు చెట్లు! వాట్లని ఆశ్రయించుకొని వేలాది తలక్రిందుల పక్షులు "కీచ్ కీచ్"మంటూ చేసే రొద!

'దేవీనిలయం'కు వెళ్ళే దారి పొడుగునా టెంకాయలూ, హారతి కర్పూరం, అగరు వత్తులు, అరటిపళ్ళు పసుపు కుంకుమా, పూలదండలూ అమ్ముతున్న దుకాణాలు న్నాయి. ఒక వేపు అద్దాల త్రోపుడు బళ్ళల్లో రక రకాల తీపి, ఖారం, పిండి వంటలతోబాటు ఉదయాన్నే కాఫీ, టీ, ఇడ్లి, దోసె, ఉప్మా మొదలయిన ఉదయపు ఫలహారాలతో ఒక మొబైల్ హోటలు ఏర్పాటు చేసారు.

దారి పొడుగునా గోనె పట్టాలు పరుచుకుని కుంటీ, గుడ్డీ, మూగా, కుష్ఠు మొదలయిన వ్యాధులున్నవాళ్ళు కూడా కూర్చుని వచ్చేపోయేవాళ్ళకి చేతులడ్డంగా జాపుతూ "అమ్మా ధర్మం తల్లీ! గుడ్డివాణ్ణి తల్లీ" "అమ్మా మీ కోరిక తీరతాది. జబ్బు ముండకి ఒక్క పైసా పడెయ్యి తల్లీ!" అంటూ దీనంగా అడుగుతున్నారు. దేవీ నిలయానికి వచ్చేపోయే భక్తులు చిన్న చిన్న సంచీలలో నూకలు పోసుకొని గోనె పట్టాల మీదకు గుప్పెడు గుప్పెడు విసురుకుంటూ పోతున్నారు. కొంతమంది పైసా నాణేలు విసురుతున్నారు. వాళ్ళని చూసి బిచ్చగాళ్ళు "మాకెయ్యండమ్మా, మాకెయ్యి తల్లీ నూగ్గింజలు" అంటూ పెద్ద గోలగా అరవడం మొదలు పెట్టారు. శారదమ్మా, శ్యామా ఏటిలో స్నానాలు చేసి వొచ్చేరు. ఒక పళ్లెం నిండుకూ బియ్యం తెచ్చి, శారదమ్మ తలొక గుప్పెడూ వేసుకుంటూ వస్తోంది. శ్యామ ఒక రూపాయి పైసలుగా మార్చి, అవి వచ్చినంతవరకు తలొక పైసా వేసి ఆ పయిన వూరికే నడిచింది.

ప్రభాత వేళలో దేవస్తుతి మైకులో ఉచ్చైస్వరంతో విన్పించుతోంది. జనం త్రోసుకుంటూ ఒకళ్ళ నొకళ్ళు త్రొక్కుకుంటూ నడుస్తున్నారు. భక్తిని వెదజల్లే ఆ స్తోత్రగీతాలు వింటూంటే రోమాంచితమయిపోయింది నారాయణ. జనం త్రోపిడికి ముఖ ద్వారం దగ్గరికి వచ్చిపడ్డాడు నారాయణ. శ్యామ బాగా వెనుక పడిపోయింది. లోపలికి వచ్చేడు. అది విశాలమైన స్థంభాలతో వున్న పెద్ద మండపం. స్తంభాలచుట్టూ రంగు రంగుల ఎలక్ట్రిక్ బల్బుల తోరణాలు కట్టారు. మంటపంలో అక్కడక్కడా పెద్ద పెద్ద గాజు బుడ్లు వ్రేలాడకట్టారు.

చక్కని చిన్న చలువరాతి అరుగుమీద మహిషాసురమర్దని అయిన దేవి బంగారు ప్రతిమ! ఎర్రని గులాబీలు, ముద్ద మందారాలు, పచ్చగా అరచేయి అంతగా విచ్చిన చామంతులతో ఆ నిలువెత్తు విగ్రహం అలంకరింపబడి వుంది. వెలుగుతూ ఆరుతూ వున్న విద్యుద్దీపమాలిక ఆ మండపానికి వింతశోభ నిస్తోంది. ఆ విగ్రహం ముందు చిన్న నాలుగు కోళ్ళ పీట మీద కూర్చొని అర్ధనిమీలితంగా వుంది శ్రీదేవి.

పొడుగాటి జుట్టుని విరబోసుకుంది. నుదుట ఎర్రగా చూపాయి కాసంత

కుంకుమ బొట్టు, చిన్నిటి కాలి ముఖం! చారెడేసి కళ్ళకీ చింతాకంత వెడల్పున కాటుక! ఎత్తుగా నించున్న ముక్కుకి సన్నటి ముత్యాల నత్తు! గడ్డం మీద మూడు చుక్కలు పచ్చ బొట్టు! చేతులకి పగడాల రంగులో గోరింట. ఒక చేత జేగంట మ్రోగించుతూ, ఒక చేత హారతి యిస్తూంటే దేవీ విగ్రహంకన్న ఎక్కువ కళగా ఆ హారతి వెలుగులో దేవి ముఖం మెరిసిపోతుంది. పచ్చనిపట్టుచీరలో వున్న శ్రీదేవికేసి తదేకంగా చూస్తూ నిలబడి పోయేడు. భక్తులు ఆవేశంతో రపీ రపీ మంటూ లెంపలు వాయించుకుంటూ "దేవి" ముందు సాష్టాంగ పడుతున్నారు. కొంతమంది గంట మ్రోగించుతున్నారు. కొంతమంది తాము తెచ్చిన పళ్ళు పసుపు కుంకుమ అన్నీ దేవి ముందుంచుతున్నారు.

శ్రీదేవి. ఎవరివేపు చూడటంలేదు, ఆమె పక్కన ఒకతను నించున్నాడు. బరం పురం పొత్తు పంచె, నడుంకు ఎర్రని సిల్కు తువ్వాలు కట్టుకున్నాడు. నుదుట విభూతి రేఖల మధ్య చిన్న కుంకంబొట్టు! బక్కగా పొడుగ్గా, తెల్లగా వున్నాడు. భక్తులు తెచ్చిన పళ్ళు, ఫలహారాలు వేటి కవి విడదీసి. కొంచెం ఒక వారకిత్రోసి, కొంచెం వాళ్ళకి ప్రసాదంక్రింద ఇస్తు న్నాడు. ఇదంతా ఎంతో వింతగా చూస్తూ నిలబడ్డాడు నారాయణ. ఎవళ్ళ తొందర వాళ్ళది! ఒక అరగంటకి శ్యామ వచ్చింది. పళ్ళూ, పూలూ వున్న పళ్ళెం శ్రీదేవి ముందుంచి సాష్టాంగపడి లేచి భక్తి పూర్వకంగా లెంపలు వేసుకుంది.

"అల్లా నిలబడ్డారేమిటి!" అన్న భార్య మాటకు నారాయణ ఉలిక్కిపడ్డాడు.

అరుణా

ఆంగ్ల భాషా స్వబోధిని

అరువది రోజులలో ఆంగ్లభాషను అభ్యసించండి

తెలుగు తెలిసిన వయోజనులు, స్త్రీలు టీచరు సహాయము లేకుండానే ఇంటి వద్దనే వుండి ఇంగ్లీషు నేర్చుకోవడానికి, మా "అరుణా ఆంగ్ల భాషా స్వబోధిని" కల్పతరువు వంటిది. మీ స్నేహితులతో ఇంగ్లీషులో మాట్లాడుకోవడానికి, ఉత్తర ప్రత్యుత్తరములు జరుపుకోవడానికి, ఇంకెన్నో మీకు కావలసిన విషయాల్ని గురించి ఇందులో బొమ్మలతో సహా చక్కని తేలికైన ఉదాహరణలు వున్నాయి. మీ ఆంగ్ల భాషా విజ్ఞానము నిర్దుష్టంగాను, ధారాళంగాను వుండేందుకు వీలుగా పూర్తి గ్రామరు పొందుపరుచబడివుంది. హైస్కూలు విద్యార్థులకు కూడా ఇది మిక్కిలి ఉపయోగ కరమైనది:

త్రివర్ణ ముఖచిత్రముగల జాకెట్‌తో—క్యాలికో బైండు—దాదాపు 700 పేజీలు.

వెల: రూ. 10-00. పోస్టేజి రూ. 2-00. నేడే మీ కాపీకి M.O. చేయండి.

SREE ARUNA BOOK HOUSE (J)
1/48, Narayana Mudali St., MADRAS-1

టెలివిజన్ కొనిచూడు!

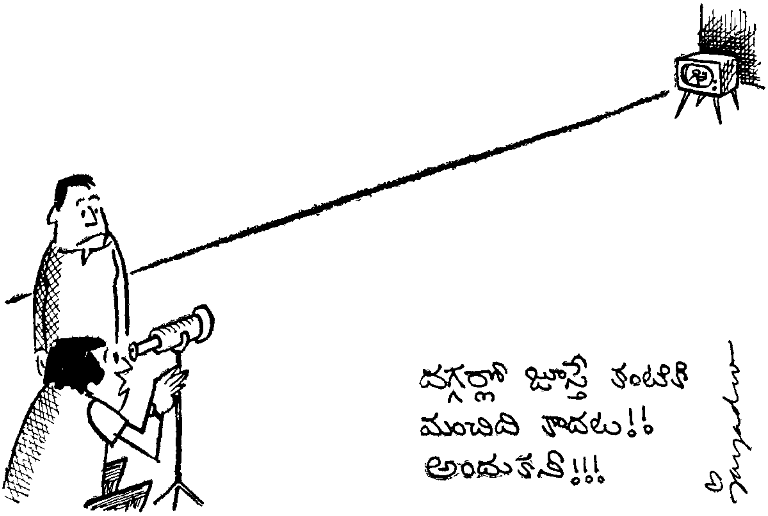

"వచ్చేవా నీ కోసమే నించున్నాను." అన్నాడు. పక్కగా గుజగుజ మాటలు వినపట్టంతో శ్రీదేవి చూపు చెదిరింది. దేవి ప్రతిమమీంచి చూపు మళ్ళించుకుని వీళ్ళవేపు చూసింది. నారాయణ చూపు "శ్రీదేవి" చూపుతో చిక్కుపడింది. కలవరపడ్డాడు నారాయణ. శ్యామ ఇచ్చిన పళ్ళు పూలువున్న పళ్ళెరంమీద చేయి వేసింది శ్రీదేవి. దేవి విగ్రహం పాదాల ముందు రాసిలా వున్న పారిజాతాల్లోంచి గుప్పెడు పూలుతీసి శ్యామ దోసిట్లో వుంచింది. శ్రీదేవి ప్రక్కనున్నతను పళ్ళెరం తీసుకుని, పళ్ళూ పూలు కొన్ని తీసుకుని, కొన్ని పళ్ళెంలో వుంచేడు. దేవి స్వయంగా, శ్యామ పళ్ళెరం తాకటం చుట్టుప్రక్కలున్న భక్తులు చూసేరు. శ్రీదేవి. శ్యామని అనుగ్రహించిందని అందరూ, శ్యామనారాయణ దంపతులకు సాగిలబడి మొక్కసాగారు. ఈ సంగతి ఎంతో వెనుకపడివున్న శారదమ్మకి ఎవరో చెప్పారు. ఆమె కళ్ళు జలపూరితాలయ్యాయి. ఆనందంతో శారదమ్మకి నోట మాటరాలేదు. జనం, నారాయణ దంపతులని నడవనీయటం లేదు. అరిచేతులు పరచి ఇవతలకి తీసుకువచ్చేరు.

"నీ కోరిక తప్పక తీరుతుందే తల్లీ!" అంటూ శ్యామని కౌగలించుకుంది శారదమ్మ.

"పూవులు ఇచ్చారు శ్రీదేవి. తప్పక కూతురు పుడుతుంది" అంది ఒక ముత్తయిదువ.

"ఏ పిల్ల అయితేనేం! ఏదో ఒక పిల్ల కలిగితే చాల్ను!" అంది శారదమ్మ. శ్యామకిదంతా ఏదో సిగ్గుగా వుంది. శారదమ్మ దూరపు బంధువుల ఇంట్లో దిగారు వాళ్ళు. శ్యామని ఒక్కపనైనా చేయనీయటం లేదు

వాళ్ళు. ఆమె దేవి అయినట్లుభక్తితో అడుగులకు మడుగులు వొత్తుతున్నారు. నారాయణకి అంతా ఏదో కలగా వుంది. ఏదో సందేహంతో మనస్సు కొట్టుకుపోతోంది.

ఇది నిజమేనా! నిజం కాకపోతే మరి చూస్తున్నదేమిటి! పదహారేళ్ళనాటి పేద బ్రాహ్మణపిల్ల ఒక పూట తింటే రెండు పూటలు పస్తులుండే సంసారం వాళ్ళది. ఇంతలో ఏ భగవంతుడూ ప్రత్యక్షం కాకపోతే ఇల్లా ఎల్లా మారగలదు? నిజంగా దేవీ సాక్షాత్కారం పొందే వుంటారు వాళ్ళు!

"శ్రీదేవి" జన్మదినోత్సవాలు ఎవ్వరూ వూహించలేనంత అత్యద్భుతంగా జరిగాయి. చాలామటుకు ఊరంతా ఖాళీ అయ్యింది. ఎందరెందరో మంత్రులు, కలక్టర్లు, పెద్దపెద్ద వ్యాపారస్థులు అందరూ వచ్చి "శ్రీదేవి"ని సందర్శించి, ఆమె దీవెనపొంది వెళ్ళారు. పేపర్లన్నీ ప్రత్యేక అనుబంధాలని ప్రచురించాయి. ఇంక తెల్లవారి నారాయణ వాళ్ళ ప్రయాణం. ఈ వారంరోజులూ నారాయణ దంపతులు, శారదమ్మ రెండుపూటలా 'దేవీ' భజనల్లో పాల్గొంటూనే వున్నారు. "శ్రీదేవి" నారాయణ చూపులతో తికమకపడ్తూనే వుంది. రాత్రి పదకొండు గంటలు దాటేదాకా 'దేవీ మంటపం'లో పురాణ కాలక్షేపం విని వచ్చారు. అత్తాకోడల్లు. నారాయణకి నిద్రపట్టలేదు. అర్ధరాత్రివేళ ఏదో ఆలోచించుకుంటూ ఏటివొడ్డుకి వచ్చేడు. దూరంగా, వంటరిగా వున్న పారిజాతం మొక్కవద్ద ఎవరో తెల్లని చీరలో ముసుగు వేసుకుని నిలబడినట్లు ఆ మసక మసక వెన్నెల్లో కన్పించింది నారాయణకి. అటుకేసి నడిచేడు. పారిజాతం చెట్టు విరబూసింది. వెనకాతల పొడుగాటి టేకు చెట్ల నీడలు, చారలు చారలుగా వెన్నెల జాడలు!

"ఎవరదీ?" అన్నాడు నారాయణ.

"నేనే నారాయణా!"

"మీరా!"

"ఆ మన్నింపెందుకు నారాయణా! నేను సావిత్రినే. ఇప్పుడు దేవిని కాను" నవ్వింది స్నిగ్ధంగా సావిత్రి.

"ఇల్లా వొచ్చేవేం?"

"ఈ వారంరోజులుగా రోజూ వస్తూనే వున్నాను. ఇవ్వాళ వొచ్చేవు నువ్వు!"

"అయితే?" సందేహంగా ఆగాడు నారాయణ.

"నీ కోసమే నారాయణా! నీతో మాట్లాడాలనే నా ఆరాటం ఆపుకోలేకనే! అయితే నిన్ను ఎల్లా కలుసుకోగలను! పూర్వంలా మనమిద్దరం గంటలకి గంటలు ఏటివొడ్డున సూర్యాస్తమయం చూస్తూ కబుర్లు చెప్పుకుంటూ కాలం గడపగలమా!"

"నన్ను మర్చిపోలేదా నువ్వు!" ఏదో సందేహం, బాధా గొంతులో.

"నువ్వు మర్చిపోయేవా నన్ను?"

"లేదనుకో! కాని "

"అంత సులభం కాదు నారాయణా. మనస్సుని జోకొట్టటం తాత్కాలికం. అది ఎప్పుడో ఒకప్పుడు లేచి మారాము పెడుతూనే వుంటుంది."

సావిత్రి మనస్సేమిటో నారాయణకి అర్థం అయ్యింది. కొంచెం తల తిరిగి

నట్లయింది. తనలోతనే ఏదో నచ్చచెప్పు కున్నాడు.

"ఇదెలా సంభవమయింది!" గొణిగి నట్లుగా అడిగాడు.

"ఏది?"

"అదే! నీకు దేవీ సాక్షాత్కారం ఎల్లా కలిగింది! నాకు తెలుసున్నంతమటుకు మీ ఇంట్లో పెద్ద పూజలూ, పునస్కారాలూ చేసేవారు కాదుకదా!"

"కూర్చో నారాయణా! స్థిమితంగా చెబుతాను." ఇద్దరూ ఏటివొడ్డున ఇసుకలో కూర్చున్నారు. ఇసుక చేతినిండా తీసుకుని ఇంకో చేతిలోకి ధారగా పోస్తూ చెప్పింది సావిత్రి.

"నీకు మా సంసారం సంగతి తెలుసు కదూ! మా నాన్న ఆయివారంచేసి తెచ్చే దానితో ఆరుగురం తినాలి. మా అన్నలకి చదువులు రావు. పౌరోహిత్యాలు చేసే వారు. మా అమ్మ పెద్ద ఆరోగ్యవంతు రాలు కాదు. పౌరోహిత్యాలు లేనప్పుడు మా అన్నలు పొలం పనులకి, కూలికి వెళ్ళేవారు.

"అబ్బ! అబ్బ నాకారం వాపనోడివి! నీవు నారు కావిళ్ళేం మోస్తావు?" అంటూ కూలిపన్లకూ్కడా రానిచ్చేవారు కాదు. బస్సు దగ్గిరికి మూటలు మోయటానికివెళ్తే మా చిన్నన్నతో "బాపనోడివి నువ్వు కూడా మావోళ్ళన్నా వాళ్ళు చాలక, వొంతుకి వచ్చేవా! ఎల్లెల్లు? అంటూ తోటి కూలీ వాళ్ళు దెబ్బలాటకి దిగారట! పౌరోహిత్యాలు రోజూ వుండవు. మా నాన్న వారం పది రోజులు చుట్టుపక్కలున్న పల్లెటూళ్ళన్నీ తిరిగినా, నాలుగు కుంచాల బియ్యమయినా పోగయేవి కాదు. తిరిగి తిరిగి వచ్చి నీరసంతో అయిదారు రోజులు కదలలేక పోయేవారు. ఇల్లా చాలీ చాలని ఆకలి బ్రతుకులతో వుండగానే నేనూ, మా చెల్లాయి లిద్దరూ కూడా పెద్దవాళ్ళ మయ్యేము. ఒక రోజు నేను తోటలో చెట్లకి నీళ్ళు పెట్టున్నాను. అనుకోకుండా మా తోట యజమాని కారులో వొచ్చేడు. తోట అమ్మకం పెట్టున్నారుట. కొను క్కునే వాళ్ళకి తోట చూపించటానికి వొచ్చేరు. యజమానికీ, కూడా వొచ్చిన వాళ్ళకీ, కొబ్బరికాయలు కొట్టి నీళ్ళు ఇచ్చేడు మా పెద్దన్న. నన్ను చూసేడుట యజమాని. కళ్ళు చెదిరినట్లున్నాయి. పెద్ద ధనవంతుడు కదా పాపం?

"మీ పెద్ద చెల్లేనా ఆ పిల్ల! బాగా తయారయిందే! రేపు ఆదివారం, కారు పంపుతాను. మా వూరు పంపు! మీ కుటుం బానికి ఏ లోటూ వుండదు. నెలకి రెండు వందలు ఇస్తాను" అన్నాడుట మా అన్నతో.

ఆయనకి యాభయ్ ఏళ్ళు వుంటాయి. నా వయస్సు మనుమరాళ్లు వుండివుంటారు. మా అన్నయ్యకి పౌరుషం వచ్చింది తిండికి లేనివాళ్ళకి ఆత్మాభిమానం శీలం వుండక్కర్లేదు అనుకున్నాడేమో! ఆయన వెళ్ళాక మా పెద్దన్నయ్య నన్ను దగ్గర

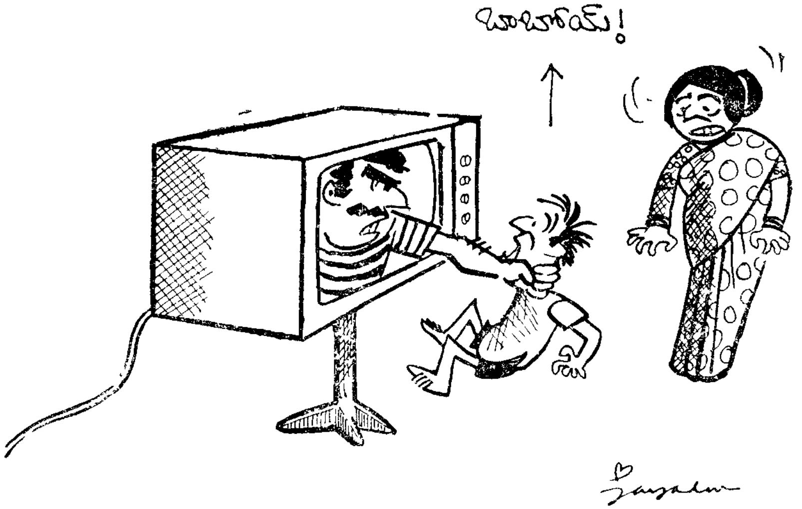

తీసుకుని ఆయన అన్నమాట చెప్పాడు నాతో. అప్పటికి మా ఇంట్లో పొయ్యి రాజేసి మూడురోజులు అయ్యింది. ఏం చెయ్యాలో తోచలేదు. చిలకడదుంపలుంటే ఉడకబెట్టాను ఆ రోజు!

"పోనీ వెళ్తాలే అన్నయ్యా! ఆ వూరు!" అన్నాను బింకంగా. అయినా లోపల భయమే!

"అల్లా కాదుండు" అన్నాడు. ఇంట్లో వున్న చిన్న ఇత్తడి బిందె అమ్మేసి, చిన్న 'మహిషాసుర మర్దని' విగ్రహం ఒకటి కొనుక్కుని వచ్చేడు. మా అన్నయ్య సలహా మేరకు నేను ఏటివొడ్డున జుట్టు విరబోసుకుని నాలుగు రోజులపాటు కూర్చుండిపోయేను. నన్నుచూసిన గొడ్ల కాపు కుర్రాళ్ళు వాళ్ళంతా వెళ్ళి వూళ్ళో వాళ్ళతో చెప్పారు. వూళ్ళో వాళ్ళు కొంత మంది నన్ను చూడటానికి రావటం మొదలుపెట్టారు. మా అమ్మ చెల్లాయిలూ కూడా వచ్చేరు. అందరూ చూస్తోవుండగా అమ్మ చెల్లెళ్లూ "నన్నింటికి రమ్మనమని" కన్నీళ్ళతో బ్రతిమలాడటం మొదలు పెట్టారు. నేను వెర్రికోపంతో గుడ్లెర్ర చేసాను. వంటిమీదున్న చీరని చింపేసుకున్నాను.

"వెర్రి పీనుగుల్లారా! నేనెవరనుకున్నారు! దేవిన్రా దేవిని! ఈ ఏటి ఇసుకలో నన్నణగద్రొక్కారా! మీరు లోభక్రోధమోహమద మాత్సర్యాలతో కాలం వెళ్ళబుచ్చుతున్నారా! నన్ను పైకి తీయండి! నేను ఆ కన్నెపిల్ల మీద వున్నాను. ఆమె చెప్పినట్లు చేయండి! లేక

పోతే వూరు మాడి మసి అయిపోతుంది" అంటూ నోటికి వచ్చినట్లు తిట్టసాగాను. ఇంతలో చాకలాడు వేపమండను తెచ్చి విసరసాగాడు. ఇంకొకళ్ళెవరో కుండ మూకుడులో కణకణలాడే నిప్పులు తెచ్చి సాంబ్రాణి పొగ వేయసాగారు. వారం పదిరోజులుగా వుండీ లేక అన్నం సరిగ్గా తినటం లేదేమో నాకు అరవగా అరవగా, శోష వచ్చి, కుప్పలా కూలిపోయేను. అప్పుడు వాళ్ళంతా నా ముఖం మీద చన్నీళ్ళు చల్లి పాలూ పంచదారా కలిపి

నాకు పట్టించారు. నన్ను నెమ్మదిగా ఒక పేకుచెట్టు నీడను కూర్చోపెట్టారు. నేను నాలుగు రోజులుగా కూర్చున్న చోట మా చిన్నన్నయ్య, పెద్దన్నయ్య, వూరివాళ్ళతో కలిసి గునపాలతో తవ్వటం మొదలెట్టారు.

మా నాన్న ఎవరూ చూడకుండా, జువ్వి చెట్టు రెమ్మల్లో దాక్కుని, దేవీ విగ్రహం కనపడే సమయానికి పెద్దపెద్ద రెమ్మలు త్రుంచి క్రిందకి పడేసాడు. ఆ విగ్రహాన్ని మా ఇంట్లోనే ప్రతిష్ఠించారు. నన్ను కోరిన యజమానికి నాలుగు రోజులు భయంతో విరోచనాలు అయ్యాయట! నేను మంత్రించి ఇచ్చిన మిరియాలు, నేతితో వేయించుకుని అన్నంలో కలుపుకొని మూడు పూటలు తింటే విరోచనాలు తగ్గాయిట. అందుకని అతని తోట మేము వుండటానికి 'దేవి నిలయం' కట్టుకుందుకు వ్రాసి ఇచ్చేడు. కాకతాళీయంగా కొంతమంది జబ్బులు నయం కావటం, కొంతమందికి పిల్లలు కలగటం, క్రమక్రమంగా, మా దేవి మహత్తు బాగా ప్రచారంలోనికి వచ్చింది. చాలా డబ్బు పోగయింది. 'దేవి'ని స్మరించిన వేళావిశేషం మా కుటుంబం హాయిగా జరిగిపోతోంది. మా అన్నలు నా శీల రక్షణకు ఈ పథకం వేసినా, ఆ పథకమే మా జీవనాధారం అయ్యింది. ఇద్దరు చెల్లెళ్ళకీ అన్నలకీ పెళ్ళిళ్ళు అయ్యాయి. నాన్న, అమ్మ హాయిగా వున్నారు. మేము నమ్ముకున్న 'దేవి'కి మందిరం కట్టించాము. ఉత్సవాలు చేస్తున్నాం. పూజలు చేస్తున్నాం. కోరికలు తీరినవాళ్ళు మా మహిమ అనుకుని ఇంకా

భక్తిపరవశులు అవుతున్నారు. తీరనివాళ్లు "మా పూర్వజన్మ కర్మ- మనకి ఏ భగవంతుడూ సాయం చేయలేడు. కర్మ పరిపక్వం కాలేదు."అన్న తరతరాల హిందూ వేదాంతమనే దుప్పటి .ముసుగులో దూరుతున్నారు. ఇప్పుడు నాకనిపిస్తూంది. నాకు ముప్ఫయ్ ఏళ్ళు దాటుతున్నాయి. శీలరక్షణ కోసం, దేవీ కవచంలో దూరాను. కాని ఆ కవచం, నా జీవితాన్ని ఒక ఉక్కు చట్రంలో బిగించుతుందనుకోలేదు. మా అన్నలు, చెల్లెళ్ళు పిల్లాపాపలతో హాయిగా వుంటూంటే నాకు ఈ బ్రహ్మచర్య జీవితం రోజు రోజుకీ విసుగనిపిస్తోంది. ఎల్లా తప్పించుకోవటం నారాయణా!"

"ప్రజల మూఢ విశ్వాసాలమీద మీ జీవితాలని నడుపుకొంటున్నారా! దేముడు పూనకం అంటూ ప్రజలని వంచించటం, పాపం కాదూ!" అన్నాడు నారాయణ ఆశ్చర్యంగా వింటూ.

"పాపం, పుణ్యం ఎక్కడున్నాయి నారాయణా! మేము పేద బ్రాహ్మణులం. నిత్యదరిద్రంతో ఎన్ని గుమ్మాలు ఎక్కి దిగినా ఈ కరువు రోజుల్లో మా కడుపు నిండటంలేదు. ఎదిగిన ఆడపిల్లలం. మేము అందరికీ అనుభవనీయమైన వస్తువుల్లా కనపడుతున్నాం! అన్నయ్యలు స్మార్తం నేర్చుకున్నారు. తద్దినాలు వస్తేనే వాళ్ళు కడుపు నిండా తినేది! నిత్యం పొట్టలునిండేదెల్లా అని చూసుకునే సంసారంలో మేము గృహిణులెల్లా అవుతాం! విలాస వస్తువులుగా మారటం ఇష్టంలేదు. భార్యగా వుండే అర్హత సంపాయించలేము. కష్టసమయాల్లో భగవంతుడ్ని తలుచుకుంటాము. ఆ భగవంతుని పేరుతోనే మేము జీవనాధారం సంపాదించుకున్నాము. భగవంతునియందు భక్తివున్న వాళ్ళు ఇస్తున్నారు. లేనివాళ్ళు లేదు. మేము ఎవర్ని పీడించటం లేదు! బాధ్యతగల ఉద్యోగాలుచేసి లంచాలు పట్టటంకన్నా, నీతిమాలి శరీరాలు అమ్ముకోవటంకన్నా ఇది నయంకాదూ! దేముని పేరుతో అవినీతి పాలబడకుండా ఒక పేద కుటుంబం తన కాళ్ళమీద తాను నిలబడింది. ఇది పాపమా!" అంది సావిత్రి.

"నిజమే సావిత్రీ. ఇది పాపం అన్పించటం లేదు. నువ్వు చెప్పిందంతా వింటే మీకూ ఆ సమయంలో ఇంతకంటే వేరు గత్యంతరం తోచి వుండదు." బాగా ఆలోచించినమీదట అన్నాడు. "మేము శ్రమకు పనికిరాము. తల్లితండ్రులు ఆర్జించి పోసిన మడిమాన్యాలు లేవు. ఈ కాలం చదువులు రావు! ఇప్పుడిప్పుడు చాలా మటుకు పౌరోహిత్యాలు కూడా తగ్గిపోయేయి! దేవి దయవల్ల మా కుటుంబం ఇప్పుడు ఏ లోటూ లేకుండా జరిగిపోతోంది. కానీ .

"కానీ?"

"నాకు. ఈ దేవి పదవిమీద మోజు లేదు. నాకు సంసారి నవ్వాలనీ, అన్నల్లా, చెల్లెళ్లా నేనూ సంసార జీవితం అనుభవించాలనీ వుంది నారాయణా! చిన్నప్పుడు అస్తమానూ, మీ అమ్మతో నన్ను పెళ్లాడుతాను అనే వాడివి. ఇప్పుడు నేను నీతో వచ్చేస్తాను. మీరు వుండేది చాలాదూరం! అక్కడ నన్ను ఎవరు గుర్తుపడతారు! నన్ను నీతో తీసుకెళ్ళు నారాయణా!" అంది దీనంగా సావిత్రి ముఖందించుకుని.

నారాయణ మనస్సు ద్రవించింది. పదహారేళ్ళ క్రితం సావిత్రి ఈ కోరిక కోరింది. అప్పుడు తను సాహసించ లేకపోయేడు. తిరిగి ఈనాడు అదే కోరిక కోరుతోంది. ఇన్నేళ్ళయినా ఈ అమ్మాయికి తనతోనే వచ్చేయాలనే కోరిక ఎందుకు కలుగుతోంది! ఇన్నాళ్ళ జీవితంలో ఆమెకి ఆ కోరిక కోరదగ్గ పురుషుడే తటస్థపడలేదా! లేక చిన్నప్పట్నించీ ఆ పిల్లకి తనయందే ఆ భావం మొలకెత్తి దృఢపడిందా! ప్రేమంటే ఇదేనా!" నారాయణ శరీరం జలదరించింది.

"సావిత్రీ!" కన్నీటితో అన్నాడు నారాయణ.

"ఒకరోజు నన్ను ఇదే కోరిక కోరావు. అప్పుడు అమ్మ అనారోగ్యంతో. అస్థిమిత మనస్సుతో. నీ కోరికని అంగీకరించలేక పోయేను. నువ్వు ఇప్పుడు అన్నిటా నా కంటె చాలా ఎత్తులో వున్నావు. నీ మనస్సులోని ప్రేమే నీకీ దేవీ పీఠం సమర్పించింది. ఉన్నత శిఖరంనించి నీచమయిన పంకిలంలోకి జారకు! చూస్తూ చూస్తూ, నీవంటి ఉన్నత వంశీకురాలిని శీలవంతురాలినీ భ్రష్ఠురాలిని చేయలేను. నిజంగా నీవు నా కంటికి దేవీమూర్తిలానే కన్పించుతున్నావు! నీకంటె తక్కువ కులంవాణ్ణి. పదహారేళ్ళనించీ సంసార జీవితం అనుభవించిన వాణ్ణి! నేను నిన్ను తీసుకువెళ్ళి నీకు మావంటివాళ్ళ ఇంట్లో ఎల్లాంటి స్థానం ఈయగలను! వద్దు సావిత్రీ! వద్దు!" చప్పున చేతులు జోడించి లేచాడు.

"నారాయణా! ఇంత సంసార బంధం మీద చాపల్యాన్ని పెంచుకున్నాక, ఇంక నేను దేవిని కాలేనేమో నారాయణా! నేను దేవినికాను. కాలేను" అంది కన్నీళ్ళతో.

"నీ ప్రేమనీ. దయనీ, వేలాదిమంది భక్తులకి పంచి ఇస్తున్నావు. నీ వక్క త్యాగంవల్ల, మీ ఇంట్లో నాలుగు సంసారాలు చల్లగా సాగుతున్నాయి. వాళ్ళ తృప్తిలోనే నీ జీవితశాంతి వుంది, యోహాగ్ని శాశ్వతం కాదు. జీవితానికి స్థిరత్వం ఇచ్చేది ప్రశాంత ఏకాగ్రత మాత్రమే! సావిత్రీ! నువ్వు ఈ రోజు కాకపోయినా, వక రోజుకి తెలుసుకుంటావు!" అన్నాడు నారాయణ. సావిత్రి అరచేతుల్ని కళ్ళ కద్దుకున్నాడు భక్తిగా! నారాయణ భక్తికి సావిత్రి గొంతుమూగదై పోయింది. సావిత్రి మాట్లాడకుండా లేచి, తెల్లని చీరచెంగు తలచుట్టూ కప్పుకుని పొడవాటి చేకుచెట్ల నీడల్లోకి వడివడిగా నడిచి వెళ్ళిపోయింది!

డా. పి.వి.కె.రావ్, BA సెక్స్ స్పెషలిస్ట్

వైద్య విద్వాన్ — వైద్యాచార్య. హస్తప్రయోగం, నరముల బలహీనత, అంగము చిన్నదగుట, శీఘ్రస్ఖలనము, శుక్లనష్టము, సుఖరోగములకు, మానసిక వ్యాధులకు శాస్త్రీయ చికిత్స. పోస్టుద్వారాకూడా చికిత్సగలదు.

రావూస్ క్లినిక్

టి. బి. రోడ్, తెనాలి. ఫోన్: 700